

Skupina društev in gibanj "**Državljeni proti razprodaji**" je 7.1.2015 v Cankarjevem domu organizirala javno tribuno, na kateri je z argumenti zahtevala korektno in učinkovito - torej boljše upravljanje in ne razprodaja državnega premoženja!

Sporočilo javne tribune:

odločen ne razprodaji in glasen poziv k izboljšanju upravljanja državnega premoženja

Video in audio posnetki:

Posnetek prvega dela javne tribune (dolžina 37 min)

Posnetek drugega dela javne tribune (dolžina 28 min)

Posnetek celotne javne tribune (dolžina: 2uri 41min)

Radio – VROČI MIKROFON: Prodajamo kure, ki nesejo zlata jajca, in hiše, v katerih živimo in delamo (27 min)

Na javni tribuni so govorci predstavili razloge proti razprodaji državnega premoženja in alternativne predloge o tem, kako izboljšati njegovo upravljanje. Predstavljeni so bili tuji primeri dobrega upravljanja, na rešeto pa je bil postavljen tudi mit o privatizaciji kot edini možnosti. Predstavljeni so bili tudi argumenti proti načrtovani prodaji Telekomu, saj Telekom ni le uspešno gospodarsko podjetje, temveč vozlišče vseh informacij. Zato je nujno, da se o morebitni prodaji javno razpravlja in poišče najboljšo rešitev.

Večina razpravljavcev se je distancirala od zapiranja, temveč nasprotno poudarjena je bila odločenost o odprtosti na celotnem družbenem področju od šolstva, do kulture in gospodarstva. Vlada mora sistematično razvijati prijetno poslovno okolje zlasti za inovativno in socialno podjetništvo in vzpodbujati mednarodno povezovanje. Upreti pa se mora pritiskom po panični razprodaji špekulativnemu finančnemu ali pa »okupacijsko-državnemu« kapitalu.

Na javni tribuni, ki jo je vodil **Emil Milan Pintar**, so s svojimi prispevki sodelovali:

Prof. Jože Mencinger, avtor peticije proti razprodaji državnega premoženja, ki jo je podpisalo že več kot 10.000 ljudi, je predstavi vsebinske razloge za peticijo in zavrnil pet klasičnih argumentov za privatizacijo: 1)da smo jo obljubili EU, 2)da je država zadolžena, 3)da bodo podjetja dobila strateške partnerje in se bo se tem povečala njihova učinkovitost, 4)da je privatizacijo s sklepom podprl DZ in 5)da je le tako mogoče preprečiti vmešavanje politike v gospodarstvo. "Trdim, da nobeden od teh argumentov za privatizacijo oz. razprodajo ne drži," je povedal. In nadaljeval, da Evropska komisija nima pravice sprejemati takšnih obljub in močno dvomi, da je bila komisija pri zahtevah tako eksplicitna. Mencinger prav tako ne vidi ekonomske nuje za privatizacijo: donosi na slovenske obveznice so padli na približno dva odstotka, država je lani pobrala več davkov kot leto prej, ima pa tudi presežek na tekočem računu plačilne bilance. "Ta način prodaje oz. razprodaje se mi zdi zgrešen. Ne gre ne za pošteno, ne koristno, ne prostovoljno prodajo," je zaključil. - **PETICIJA**

Igor Vuksanović, pravnik in svetovalac na ustavnem sodišču, se je osredotočil na štiri glavne sklope argumentov v zvezi z domnevno sprejetimi pravnimi zavezami: 1)pogodbe s svetovalci pri privatizaciji, 2)odgovornost zaradi odstopa od pogajanj, 3)evropski postopki zmanjševanja presežnega dolga in primanjkljaja ter 4)odločbe Komisije o državni pomoči. Sklepna ugotovitev je, da privatizacija ni v nikakršnem smislu pravno zavezujoča. Akti nam ne zapovedujejo, na kakšen način bomo zmanjšali javni dolg. Privatizacija ga zagotovo zmanjša, a to ni edina pot, lahko izberemo tudi drugačno. Edina pravna obveza je zaveza slovenske vlade, ki jo je sprejela v zameno za možnost državne pomoči bankam. To pomeni, da bomo v celoti prodali NKBM in del NLB-ja, pa verjetno tudi kaj glede Banke Celje. - **Čas je za radikalne rešitve**

Prof. Bogomir Kovač, ekonomist, se je posvetil dilemi: če je bila država doslej slab upravljavalec, ali je res treba vse razprodati, ali pa je možno uveljaviti tudi bolj razumno upravljanje? Izpostavil je, da privatizacijski proces, ali si to želimo ali ne, že obstaja. Kot primer za to je med drugim navedel prodajo podjetij s strani Družbe za upravljanje terjatev bank. "To je preprosto dejstvo, vprašanje pa je, ali je optimalno," je dejal in naletel na neodobravanje poslušalcev. Kovač sicer meni, da država ne potrebuje pospeška privatizacije v obliki spiska podjetij, ker privatizacija dejansko že poteka. Močnih institucij za privatizacijo v Sloveniji nimamo, zato po Kovačevem mnenju s privatizacijo ni treba hiteti. Meni pa tudi, da s privatizacijo ne bomo rešili problema korporativnega upravljanja v Sloveniji in poudaril, da država brez lastnega premoženja ne more obstajati. Politična in ekonomska suverenost države se začne z upravljanjem premoženja in si zastavi vprašanje, ali smo v tem trenutku tega sploh sposobni. Nimamo vzvodov za kakovostno upravljanje in zato je Slovenija v krizi korporativnega upravljanja. Kako torej usposobiti SDH kot skrbnika državnega premoženja, se je vprašal. Sicer, pa je opozoril, da seznam 15 podjetij namenjenih prodaji ni bi izbran na podlagi strategije. »Delamo na pamet,« je bil kritičen.

Tako kot je bil spisek le potrjen v državnem zboru, tako ga je mogoče tudi preklicati ali spremeniti. »Dokler nimamo jasnih argumentov, zakaj so bila izbrana prav ta podjetja, nimamo strategije upravljanja«, je pribil.

Andrej Cetinski, SINTEZA-KCD, pravi: "Najprej učinkovito upravljanje in šele za tem razumna privatizacija" in nadaljuje: "V Sloveniji si povzročamo veliko škodo strateške narave, ker povsem neodgovorno dopuščamo slabo upravljanje državnega premoženja. Namesto da si nenehno izmišljujemo nove upravljaljske rešitve, se raje zgledujemo po tistih, ki take rešitve že uporabljajo in se te tudi potrjujejo kot učinkovite". Predstavil je primer upravljanja v nemškem podjetju Fraport, ki je jeseni kupilo Letališče Jožeta Pučnika in ga primerjal z modelom upravljanja v slovenskem državnem holdingu-SDH. Da državno premoženje res slabo upravljamo, je ponazori s primerjavo sestave nadzornih svetov:

- Podjetje Fraport upravlja nadzorni svet, v katerem je 20 ljudi: od tega 10 predstavnikov dela (7 zaposleni in 3 sindikati, ki niso povezani z družbo), 5 predstavnikov večinskih lastnikov, 4 predstavniki drobnih lastnikov in 1 imenuje zvezno ministrstvo za promet.
- SDH upravlja 5-članski nadzorni svet. Člane na predlog ministra za finance formalno potrdi državni zbor. Za farso naj bi vsak član NS pokrival eno ekspertno področje: finance, korporativno upravljanje, upravljanje obveznosti in premoženja in korporacijsko pravo.

Zaključil je z apelom: "Slabo upravljanje ne more in ne sme biti razlog za razprodajo državnega premoženja. Še posebno ne, ko je formalna privatizacija zgolj krinka za sodobno kolonizacijo države in plenilsko zaslužkarstvo izbranih elit. Edino letališče smo prodali nemški državi, jutri bomo to storili s Telekomom, pojutrišnjem verjetno z Luko Koper !?!"

- **Upravljanje je ključni dejavnik uspešnosti**
- **Najprej učinkovito upravljanje in šele za tem razumna privatizacija**

Bogomir Kovač, Igor Vuksanović, Jože Mencinger, Emil Milan Pintar, Andrej Cetinski, Dušan Semolič, Samo Hribar Milič

Dušan Semolič, predsednik ZSSS, je poudaril, da kupnina ne upravičuje izgube delovnih mest in navedel tri razloge proti privatizaciji. Kot pravi, ne vidi argumentov za prodajo podjetij, ki prinašajo dobičke, s privatizacijo nastaja škoda, ker poteka razprodaja dobrih industrijskih podjetij, kupnina, kakršnakoli že je, pa po njegovem mnenju ne upravičuje izgube številnih delovnih mest. "Takšna privatizacija, kot jo doživljamo zdaj, je ekonomsko in socialno škodljiva. Je nacionalno škodljiva," je povedal. Tudi on je zavrnil argumente, da bomo izgubili verodostojnost, če ne bomo izpolnili obljub Bruslju. "Kdo bo izgubil verodostojnost? Tisti politiki, ki so pred volitvami obljubljali, da ne bodo privatizirali nekaterih podjetij," je še dejal Semolič in požel velik aplavz. Vprašal je še: zakaj Nemci, Francozi, Avstrijci ščitijo nacionalni interes(?) in zaključil: »Manjka pokončna drža naših politikov, ki imajo moč, da zaščitijo interese tega naroda(!)«

Samo Hribar Milič, predsednik Gospodarske zbornice Slovenije, se je kot ne ortodoksni zagovornik privatizacije v prisposobi vprašal, kdaj gre kmet na trg prodajat svoje krave. "Ko ima velike dolgove, ko nima več krme in dajejo krave premalo mleka ali zato, ker ima načrt, da bo z izkupičkom od teh krav naredil nov posel?" V tej luči tudi sam nasprotuje razprodaji, ker na omenjena tri vprašanja v trenutnem programu privatizacije ne vidi pravih odgovorov. "Mislim, da gre res za razprodajo," je dejal in opozoril, da prodajamo na silo, pod časovnim pritiskom in brez načrta. "Sem pa za privatizacijo," je dodal. Stigmatizacijo tujega premoženja v Sloveniji je označil kot neupravičeno, saj so podjetja v tuji lasti v Sloveniji bolj dobičkonosna.

Janez Sušnik, ZDUS, je predstavil stališča združenj upokojencev; **VEČ**

Luka Mesec, Združena levica, je poudaril, da bomo v primeru prodaje 15 podjetij s seznama za privatizacijo v proračunu zbrali milijardo evrov. "Slovenija je zadolžena za 28 milijard evrov. Če prodamo vse državno premoženje, vključno s celotno infrastrukturo, železnicami, avtocestami in Luko Koper, bomo po optimističnem scenariju morda zbrali

deset milijard evrov, ampak nam še vedno ostane 18 milijard evrov. Kaj bomo prodajali po tem?" se je vprašal in sprožil velik aplavz. Poudaril je še, da so banke milijardno luknjo ustvarile, ker jih je politika usmerila v ustvarjanje tajkunov in podpihovala mehurček v gradbenem sektorju, ki nam je pustil milijardne dolgove in prazna stanovanja. Ni kriva državna lastnina, ampak slabe odločitve," je med drugim dejal.

Drago Pavšelj, skupina Državljeni proti razprodaji, je predstavil argumente proti prodaji Telekoma in dileme o "privatizaciji že privatiziranega" Telekoma:

- **Razlogi proti prodaji Telekoma**
- **Dileme v zvezi s prodajo Telekoma****Dileme v zvezi s prodajo Telekoma**

Vojko Starovič, avtor knjige **Enoumje neoliberalizma**, pravi: Brez lastne zgodbe, ni zgodbe o uspehu. Mi pa smo se lahko prepustili tuji zgodbi, ki zasleduje le svoje lastne koristi, ne pa naše. Družbeno premoženje smo podelili nekompetentnim upravljavcem in v desetih letih smo dobili rezultat, ki je bil zasnovan zunaj: razkroj, propadanje in razprodajanje podjetij podivjanemu kapitalu; **Kdo nam je vzel zgodbo o uspehu?**

Prof. Andrej Rus, fakulteta za družbene vede, je povedal, da podatki o neučinkovitosti državnih podjetij v primerjavi z zasebnimi ne dajejo prave slike zaradi pristranskega vzorca. Upravljanja državne lastnine še nismo vzpostavili ne z AUKN ne s SDH, saj strategija upravljanja ni seznam podjetij za prodajo temveč sklop razvojnih ciljev RS, ki jih želimo doseči s pomočjo državnih podjetij. In nadaljeval: Štirje doktorji ekonomskih znanosti, ki so bili finančni ministri, so delali na strategiji, rezultat je le seznam petnajstih podjetij. »Strategija mora imeti jasno vizijo, ki mora vključevati, kako doseči blagostanje ljudstva,« je poudaril A. Rus. Kritiziral je izjave predsednikov vlad, ki da se ne smejo vpletati v delovanje SDH: »OECD zelo jasno govori, da morajo imeti delničarji odločilen vpliv na menedžment. To je odgovornost vlade do državljanov.«

Prof. Lojze Sočan, je v svoji razpravi obrazložil in utemeljil zakaj netransparentna in neselektivna razprodaja ruši zdrav razvoj Slovenije. Sedanja netransparentna razprodaja poslovno uspešnega dela državnega premoženja škodi razvoju Slovenije. **Nadaljujem z zaključkom Andreja Cetinskega, da je Slovenija neurejena država, in da jo mora ta vlada urediti.**

Boštjan Tavčar, pirati, je predstavil sporna dejstva in škodo, ki bi nastala ob privatizaciji Telekoma in to utemeljeval s primerjavo izkušenj hrvaškega in makedonskega Telekomom. »Število zaposlenih zmanjšajo na polovico, infrastrukturo le v minimalnem obsegu razvijajo le v urbanih središčih, periferija je v nekaj letih opustošena«.

Kristjan Verbič, VZMD (mali delničarji), poudarja, da je prodaja nepovratni proces. S premoženjem smo slabo gospodarili, vendar to ni razlog za razprodajo, pač pa je to razlog za uvedbo boljšega upravljanja.

Peter Glavič, Civilna iniciativa »mali izbrisani delničarji NKBM«, je pojasnil nekatera ozadja razlastitve malih delničarjev NKBM in vlogo tujega kapitala v povezavi z domačimi javnimi uslužbenci. Izjavo, da država uničuje in izganja v tujino domači kapital, je utemeljeval s primeri nacionalizacije družbene lastnine vzajemnih skladov PD, Zvon I in II ter delničarjev in imetnikov podrejenih obveznic 6 bank. **Dopis Petra Glaviča**

Matej Jemec, predsednik sindikata v Adria Airways Tehnika, pravi: »Država se ne obnaša kot odgovoren prodajalec, takšen, ki išče kupce, ki bodo vlagali v razvoj, ampak jih zanima le cena«. In nadaljuje: »Naše lastnike sem vprašal, ali bodo do kupca zahtevali zaveze glede zaposlenih in razvoja. Od Aerodroma Ljubljane sem dobil odgovor, da je za njih glavni kriterij cena. Enak odgovor sem dobil od državne PDP, ki je naš večinski lastnik.« Dejal je še, da pred prihodom kupca uprava opravi umazano delo: »Grozijo nam, da bo šlo podjetje v stečaj, če ne bomo popustili pri nekaterih pravicah v kolektivni pogodbi.«

Na trenutke je bilo vzdušje naelektreno, a so se razgreteži pomirili z obljubo, da s tribuno aktivnosti niso zaključene....

Marjan Poljšak, nekdanji poslanec in župan, je predlagal, da Gibanje državljani proti razprodaji v vseh slovenskih občinah organizirala mrežo in Miru Cerarju da ultimatum: »javno in jasno naj razglasi spremembo vladne politike in prepreči prodajo Telekoma, sicer bodo tedenske demonstracije pred vlado vse do predčasnih volitev.«

Mojca Žerak, predstavnica študentske Iskre, nasprotuje privatizaciji, saj se je zasebni lastnik primoran ravnati po načelih prostega trga, kar je slabo za delavce. Največji problem je, da delavci nimajo možnosti za soupravljanje v podjetjih, je dodala.

Gojko Stanič je ponovno povedal, da so vse rešitve v njegovi knjigi: **Moč svobode**

Žal nekateri ugledni govorci niso mogli na javni tribuni aktivno sodelovati, so pa poslali pisne prispevke in tako postaja javna tribuna nekakšen "intelektualni val" skupnosti Državljeni proti razprodaji.

Prof. Ivan Ribnikar, nam je pisal: Hvala za vabilo. Strinjam se z nasprotovanjem privatizaciji naših podjetij, kot je načrtovano. Privatizacija pomeni v našem primeru prepustitev naših podjetij, da postanejo hčere ("subsidiaries") tujih podjetij in s tem izgubijo svojo samostojnost. S "strateškim partnerjem" mislijo ravno na to, vendar zavijejo v celofan. Gre seveda za laž. Danes zjutraj sem pri poročilih ponovno slišal neumnost, da je tujega lastništva naših podjetij relativno glede na BDP precej manj kot drugod. O tej neumnosti sem že pisal. Če se namreč že sklicujejo na relativni delež v BDP, potem morajo vzeti "neto" lastništvo podjetij s strani tujih podjetij in ga primerjati z našim neto tujim lastništvom. V tem primeru bi videli, da smo glede tega pri vrhu. Nad nami so morda še kakšne države, ki so očitno v ekonomskem smislu kolonije.

Naslednja stvar, kar pa verjetno vlada ne ve, ko pravi, da bomo s prodajo tujcem prišli do boljših podjetij, to je bolje upravljanih. Vlada verjetno niti ne ve, da s tem pravi, da bo ali bi enako delala, kot so delale vse vlade pred njo. V podjetja bi postavljala svoje ljudi in še naprej dokazovala, da je v ekonomskem smislu opravilno nesposobna. Še huje je to, da se s to nesposobnostjo postavlja. Vlade navadno tega ne delajo, da bi se postavljale, kako so nesposobne. To pomeni, da sploh ne ve, za kaj gre. Morda pa ima samo ljudi za norce. Želel bi vlado, ki ne bo imela ljudi za norce, ki se ne bo lagala, ki ne bo uporabljala floskul.

Ker ne bom mogel priti danes zvečer v Cankarjev dom, za kar se opravičujem, sem z nekaj več besedami povedal, da ne bi morda mislili, da me ne bo zaradi tega, ker verjamem lažem vlade in na primer mladeniču, ki je danes zjutraj pri poročilih govoril, kako malo je tujega lastništva podjetij pri nas.

Lep pozdrav, Ivan Ribnikar

Prof. Ferdinand Trošt, na skupnost Državljeni proti razprodaji pošilja naslednji prispevek: Spoštovani, Prilagam prispevek za javno tribuno "ne razprodaja, temveč bolj razumno upravljanje".

1. Pojem privatizacija vnaša zmedo. Lastninjenje družbenega premoženja je bilo v Sloveniji že opravljeno v skladu z načeli "plebiscita": pluralna lastnina in pluralna demokracija. Sedanji predlogi privatizacije ne pomenijo prodajo domačim osebam, temveč prodajo premoženja tujcem. Gre za bistveno razliko. Prodaja premoženja tujcem pomeni, da se v Sloveniji odrekamo vplivu na razvoj, dobičku in akumulaciji, to pomeni, da se s tem dejanjem odpovedujemo domačim virom kapitala za razvoj, ki ga še kako potrebujemo.
2. Nacionalni ekonomski interes za ekonomski položaj države ima še vedno prednost pred tujim interesom za naš razvoj, to je v svetu močno prisotno in bo ob težnjah k globalizaciji še dolgo imelo prednost.
3. Kaj želijo tujci kupiti? Želijo kupiti le tisto naše premoženje, podjetja, ki je že pri nas visoko donosno na področju materialne proizvodnje in storitev. Po pravilu so to nadpovprečno produktivni in tehnološko opremljeni programi, ki so nastali in se razvili z domačim delom. Sedaj imamo malo tako uspešnih programov. Delno zaradi podedovane nižje razvitosti, precej pa zaradi precenjene veljave evra za našo raven družbeno gospodarske razvitosti. Posledice čutimo vsak dan pri odmiranju številnih proizvodnih programov in povečevanja nezaposlenost ob tem. V te programe, pa tudi v nove programe, vabimo tuji kapital, da s svojo novejšo tehnologijo, kapitalom, trgi in menedžmentom pri nas razvije donosne proizvodne in storitvene programe. Ve se komu pripada dobiček. Ta področja tujemu kapitalu ne "dišijo" in nam ponujajo lažne resnice, da nočemo tuje privatne lastnine. Če tujini razprodamo še tisto nekaj malega visoko donosnega premoženja, nastane objektivno resno ogrožen splošni razvoj Slovenije. Zato sem proti prodaji tujcem našega najbolj donosnega dela gospodarstva, ki smo ga ustvarili z lastnim delom.
4. Teza, da so tujci boljši gospodarji od domačih gospodarstvenikov ni vredna počenega groša. Nekaj podobnih problemov očitno je pri nas predvsem zaradi strankarskega, političnega, kadrovanja, ki močno odstopa od klasične strokovne rasti kadrov nasploh. Negativne ekonomske posledice politikov čutimo vsi državljani. Imamo trdno voljo, da preprečimo politološko in sociološko vodenje gospodarstva na vseh ravneh. Gospodarstvo naj vodijo šolani in preizkušeni kadri. Imamo jih, le da so od politike odrinjeni na tehnicistična dela.
5. Sprejemamo liberalno ekonomijo in težnje globalizacije v procesu, ravni in v intenzivnosti, ki ustreza naši ravni razvitosti in našim objektivnim potrebam, nikakor pa še ne v absolutnem ali popolnem pomenu. Ta model danes potrebujejo visoko razvita gospodarstva, za nas pa je le delno sprejemljiv in se moramo nanj še v določeni meri pripraviti.
6. Gospodarstvo Slovenije je dozorelo za liberalno mednarodno gospodarsko sodelovanje brez trgovinskih in podobnih ovir. Ni pa še dozorelo za odpravo lastne monetarne politike. Ocenjujem, da ima danes vsaj polovica držav z evrom ogrožen gospodarski razvoj. V Evropsko unijo in v evroobmočje smo vstopili s pričakovanji, da bomo vse članice imele možnosti gospodarskega razvoja v skladu s svojimi primerjalnimi prednostmi. Dosedanji procesi še ne potrjujejo teh teženj. Preveč proizvodnih programov se ukinja, premalo se jih uvaja, nezaposlenost se še bistveno ne zmanjšuje, le prodajamo tujcem naše donosne proizvodne programe, akumulacija nam bolj odteka v tujino kot nam priteka iz tujine. Kam to vodi? Poznamo teorijo in prakso izhoda iz tega stanja. Kadri, ki to poznajo in znajo so odrinjeni na tehnicistična dela.
7. Še nekaj o domačih šolanih in v praksi preverjenih kadrih. Če bi ti kadri: ekonomisti, pravniki in tehnični kadri po osamosvojitvi odločali o gospodarjenju mi danes ne bi bili v težkem gospodarskem in posledično v neugodnem političnem položaju. Skrajni čas je, da prepustimo gospodarjenje strokovnim kadrom, izkušenim politikom pa politično področje.
8. Slovenija še ni v položaju visoke gospodarske razvitosti, zato moramo z akumulacijo racionalno gospodariti. Temeljno pravilo je, da se tokovi odtekanja akumulacije v tujino vsaj pokrivajo s pritoki akumulacije od kapitala v tujini. Imeti kapital v tujini brez dotoka akumulacije je možno imenovati z mnogimi besedami. Slovenski jezik je že visoko razvit! Gospodarstvo še ni!

9. Kapitalske in finančne tokove mora država spremljati in evidentirati. Slovenija je še v položaju, da brez tega nujno nastane v domačem gospodarstvu globoko neravnovesje v katerega smo že zakorakali.

10. Eden od razlogov, da se je Slovenija znašla v težkem ekonomskem položaju je tudi v tem, da takega gospodarjenja nismo planirali. Tudi takega planiranja po katerem je Jugoslavija razpadla ne potrebujemo. Imamo znanje in izkušnje za kakovostno gospodarjenje, ki je trenutno še razdrobljeno po Sloveniji.

Prof. Matjaž Gams, znanstvenik in avtor knjige Slovence strižejo, pravi: Ključne odločitve slovenske politike bi morale biti osnovane na strokovnih analizah. Stroka je v zadnjih letih izredno napredovala, hkrati pa imamo na voljo bistveno več podatkov o učinkih prodaje podjetij v vzhodnoevropskih državah. Zato lahko strokovno neoporečno zatrdimo, da bo s predvideno razprodajo slovenskih podjetij (ki se namenoma zavaja pod izrazom "privatizacija" za večjo medijsko uspešnost) narejena še ena katastrofalna poteza slovenske politike.

Še je čas, da se politika odpove nerazumnemu predlogu razprodaje podjetij. Hkrati je to prilika, da se izpostavi del ideološko zasvojene stroke, ki trdi, da v predlagani razprodaji ni nič spornega. Obe področji - politika in ekonomsko-družboslovna stroka, ki ideološko zagovarjata Sloveniji nesporno škodljive ukrepe, je potreba razgaliti v strokovnih analizah v javnosti. Čas je, da začnemo delati strokovno in kvalitetno.

Ob tem mnenju bi dodal poziv, da vlada čim prej izvede reformo slovenskega prava, politike, bančništva, saj so ta področja spričo svojega nekvalitetnega delovanja najbolj odgovorna za slabe slovenske rezultate, hkrati so tu reforme najmanj boleče.

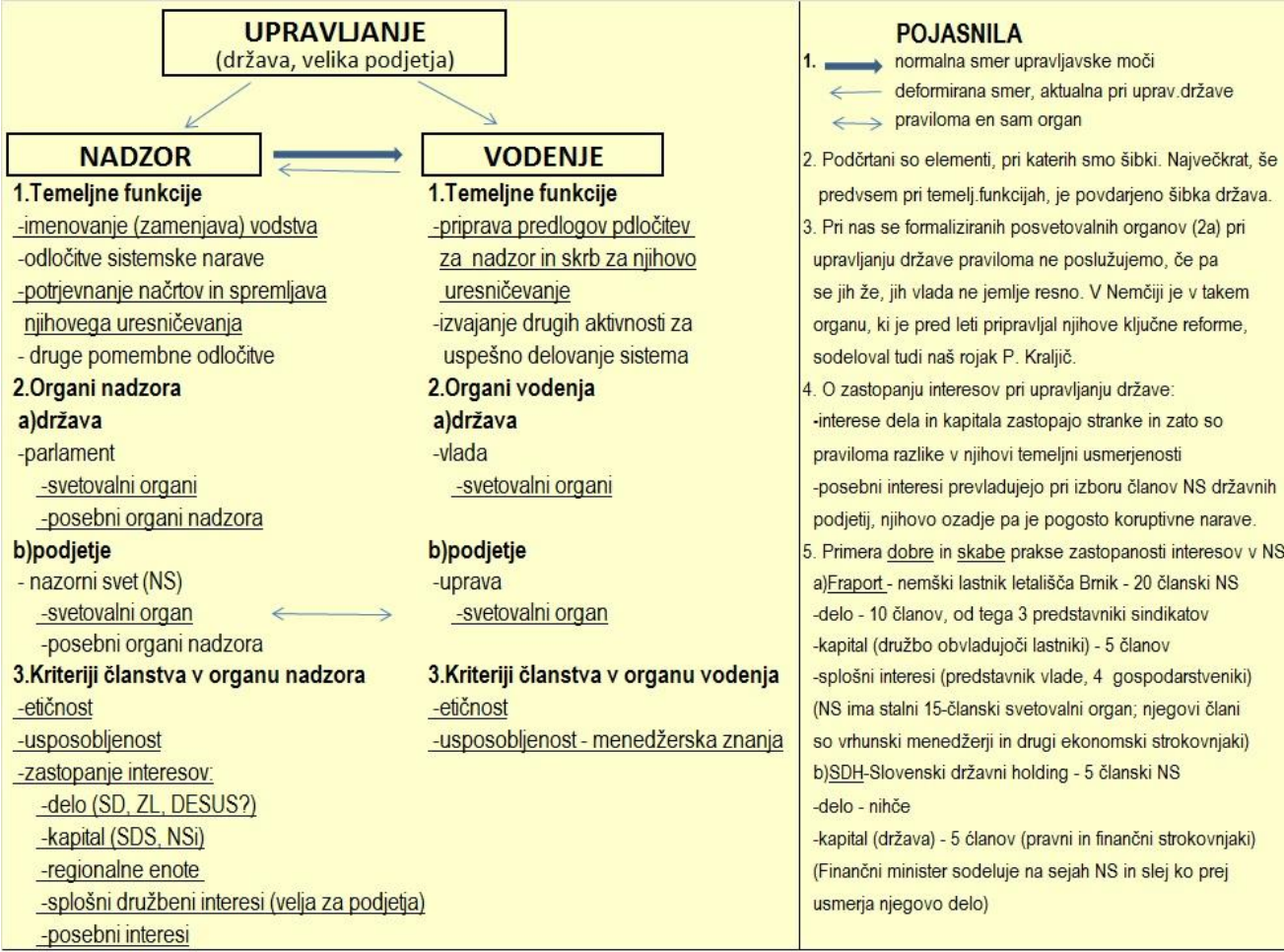
Prof. Rudi Rizman, zapiše: **Privatizacija in razprodaja premoženja v Sloveniji je poleg tragedije tudi farsa.** Tri desetletja star neoliberalni eksperiment s privatizacijo je medtem, kar dokazujejo številne sociološke in ekonomske analize, doživel propad. Privatizacija, tako kot nekoč »kolektivizacija« v nekem drugem ideološkem enoumju, preprosto ne deluje in ne daje napovedanih rezultatov ter zato ne preseneča, da se nihalo zgodovine ta čas odvrča od nje k javni lastnini. Farsa je, da slovenski politični razred in njegova ekonomska (akademska in gospodarska) elita tega ne vidita (?) ali pa zaradi »kolateralnih« koristi tega nočeta videti. Njuna moralna vest, predvsem pa odgovornost do sedanjih in prihodnjih generacij, bi zahtevala, da Slovenije oziroma njene države ne žrtvujeta nerazumnemu eksperimentiranju, za katerega ni nobene prave potrebe in ki ima največjo odgovornost za izbruh krize pred sedmimi leti. O tem bi se sicer lahko po(d)učila od nobelovcev, kot sta to Joseph Stiglitz, Paul Krugman in drugi, lahko pa bi uporabila in zavarovala državo s tem, če bi rekla »ne« privatizaciji in se pri tem oprla na opredelitev privatizacije, ki jo je podal eden največjih in še živelih ameriški pesnikov Charles Simic, da pomeni ta prenos javnih sredstev v žepe privilegirane manjšine. Sicer pa, če politična in ekonomska elita nečesa ne vidi ali ne ve, je vedno na voljo demokracija kot drugo ime za aktivno državljanstvo.

dr. Darja Piciga, predstavnica pobude za Integralno zeleno Slovenijo v svojem prispevku predlaga nov, celosten in povezovalen model razvoja, ki poudarja socialno, na znanju temelječe gospodarstvo in gradi na vrednotah družbene odgovornosti in trajnostnosti. **Integralna zelena Slovenija kot nov model razvoja.**

Skupina KAZENSKA OVADBA je na na Okrožno državno tožilstvo podala **Naznanilo sumov kaznivih dejanj po Kazenskem zakoniku z zahtevo za preiskavo.**

Radio Slo - VROČI MIKROFON: **"Prodajamo kure, ki nesejo zlata jajca, in hiše, v katerih živimo in delamo."** Tatjana Fink z gostoma. **Dr. Jože Mencinger:** "Nasprotujem načinu razprodaje. Mislim, da so kriteriji prodaje kriteriji posrednikov, ki bi s tem radi precej zaslužili." **Igor Antauer:** "Pri upravljanju državnih podjetij je za politiko pomembno, čigav je, ne pa kaj zna. Lahko je popolnoma pismen, pa nima pojma o gospodarstvu."

Sporočilo javne tribune je: **Odločen ne razprodaji in glasen poziv k izboljšanju upravljanja države in njenega premoženja**

Nadzorni svet Fraporta šteje 20 članov; od tega je 10 predstavnikov dela (2/3 jih imenujejo zaposleni in 1/3 zunanji sindikati) in 10 predstavnikov kapitala (3 imenuje Hesen, 2 Frankfurt in 1 zvezna vlada, ostale štiri drobni delničarji).